

ἡ συναυλία τῶν ὠδικῶν χύνεται μέσα μου
μαζί με τὸ κοκκινέλι καθὼς λιγοστεύω.
Οἱ χαρὲς κι οἱ πίκρες,
τίποτα δὲν θὰ με σώσει
ἀπ' τὴς θαγκάνες τοῦ καθουριοῦ.
Ἄκούω τὸν ὕπνο,
κλειδώνει τὸν πολιτισμὸ σ' ἓνα χαρτοφύλακα.

Μιχάλης Γκανᾶς

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ. ΦΛΩΡΙΝΑ 1949

Κοιμᾶσαι χρόνια
στὸ ἴδιο σου πλευρό·
πονοῦν τὰ κόκκαλά μου!
Πουλιὰ τσιμποῦν τὸν ὕπνο σου
τὸν παίρνουνε σπυρὶ σπυρὶ
ξυπνᾶς στὰ καλαμπόκια.
Χοντρές ψιχάλες μπαίνουν
στὸ χῶμα σὰν ξυλόβιδες
δουλεύουνε στὰ φύλλα τὰ καμτσίκια.
Περαστικὸ τὸ σύννεφο
φεύγει με τὰ τσιγκέλια του νὰ κουδουνίζουν.
Καημένε Γιώργη
ποῦ νὰ ὀχυρώσω
τὴ μνήμη τοῦ κορμιοῦ σου!
Ἄν ἄλλαζες πλευρὸ
νὰ δεῖς τ' ἄλλο μισὸ τοῦ κόσμου.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Ἀκόμη σώζονται
ἀπὸ ἀσβεστόλιθο καὶ τρύπιο ἀγέρα
τὰ πολυβολεῖα τους.
Ἀσπρίζουν μὲς στὰ δέντρα
σὰν τὰ κόκκαλα ποὺ θρίσκουν οἱ βοσκοὶ
καὶ δὲν τὰ μαρτυρᾶνε.
Τὰ πλένει τὰ ξεπλένει τὸ νερὸ
τὸ ἄσπρο δὲν τελειώνει.

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ ΠΕΤΟΥΜΕΝΑ.....

Παντοτεινὰ πετούμενα
πάνω ἀπὸ λόφους
καὶ συκιὲς ξεραμένες.